

ČEŠTÍ LÉKAŘI A JEJICH PSEUDONYMY – ČÁST 1.

MUDr. Svatopluk Káš, CSc.

Před více než patnácti léty jsem napsal menší studii o lékařských pseudonymech. Vyšla v časopise Dějiny věd a techniky v r. 1987. Vzhledem k tomu, že časopis není mezi lékaři příliš znám a hlavně proto, že se od té doby objevilo mnoho nových lékařů píšících pod pseudonymem (a také jak jsem zjistil i mnoho lékařů starších používajících pseudonym), předkládám tuto rozšířenou a přepracovanou studii zájemcům o tuto tematiku.

Pseudonym je nějaké vymyšlené či změněné jméno, které užívá někdo při určité činnosti a to většinou proto, aby při této činnosti skryl své jméno pravé, svoji identitu. Vyskytuje se hlavně u různých umělců, to platí i pro lékaře – spisovatele.

Důvody pro používání pseudonymů mohou být různé. V různých dobách, v různých společenských systémech se uplatňovaly také různé aspekty.

Jedním z častých důvodů byla obava před perzekucí. To je případ Rakouska, kde si studenti medicíny nebo lékaři někdy nepřáli, aby úřady věděly o jejich literární tvorbě. Pseudonym je měl chránit před nepřízní či nějakou úřední šikanou. Podobně to bylo i později za různých totalitních režimů, kdy určití jedinci nesměli publikovat, a tak museli použít pseudonym.

Za Rakouska, v období národního obrození, byla častá snaha dodat pseudonymem (často dokonce i křestním jménem) rys vlastenectví, přihlásit se svým jménem okázale ke svému národu. Zde bývaly pseudonymy často odvozeny od místních lokalit, od rodiště či působiště autora.

U lékařů je obvyklým důvodem i snaha odlišit jasně pseudonymem odbornou vědeckou činnost od díla uměleckého. První píší pod pravým jménem, literaturu pod pseudonymem. Podobně mohlo být i důvodem, že se lékaři – vědci zdálo nevhodné, aby jeho vědecká prestiž byla spojována s pouhým „veršováním“ nebo nedej Bože s „humorem a legrací“.

Někteří lékaři používali i pseudonymů více, různá jména pro různé formy literární činnosti a pro tvorbu v časopisech.

Někdy byl důvodem strach nebo nevíra autora v úspěch jeho literární prvotiny, případně pocit, že nemá vysokou literární úroveň, takže se raději skryl za pseudonym. Po literárním úspěchu se pak někdy vrátil k pravému jménu nebo zůstal už u úspěšného pseudonymu. Dramaturg národního divadla v meziválečném období Stanislav Lom – Mojžíš napsal v anketě Pseudonymy

ano či ne toto: „Pseudonym není obvykle autorovi skrývačkou, ale v mládí mu dává vítaný a potřebný odstup z občanských záležitostí, kdežto později ve vzpomínkách toho, co prožil a vytrpěl při literární tvorbě, je už pseudonym nerozlučnou součástí jeho bytosti jako starý čestný štít.“

U lékařů jsem nenašel důvod skryt pseudonymem své nehezské jméno, jež by rušilo čtenářův vztah k jeho tvorbě, jako to bylo jinde, na příklad u Otokara Březiny, původně jménem Jebavý.

Při snaze vyhledat co nejvíc českých lékařů, kteří se věnovali i nelékařské publicistice, jsem našel přes 600 jmen lékařů píšících beletrii (prózu, poezii i díla dramatická, ale i eseje, práce historické či díla z jiných věd humanitních nebo přírodovědných). Mezi nimi je 111 autorů používajících pseudonym zcela nebo aspoň ojedinele. To je asi 18%, tedy počet úctyhodný.

A to pominu ty autory, kteří v článcích v novinách používali jen šifry (Ptáček, Vančura, Vínar aj.). A rovněž jsem nezařadil lékaře, kteří publikovali pouze v časopisech, nikoliv v samostatných publikacích.

Látku můžeme rozdělit do šesti časových úseků.

1. Doba stará, zahrnující středověk a renesanci, tedy 14–17. století. V 18. století literární činnost prakticky mezi lékaři nebyla, tím spíše ne pseudonymy.
2. 19. století zhruba až do 80. let, tedy dobu tzv. národního obrození, trvající až do osamostatnění české univerzity a založení Národního divadla.
3. Posledních dvacet let 19. a první léta století 20., tedy dobu konce Rakousko-Uherska.
4. Doby samostatnosti Československa, tedy léta 1918–1939.
5. Období 1939–1989, tedy úsek zahrnující německou okupaci, krátký tříletý úsek obnovení demokratické společnosti 1945–1948 a pak 40 let pod diktátem komunistické strany.
6. Zatím ještě krátký úsek vybudování demokratické společnosti bez cenzury-1989 až do nynějška, tedy do r. 2003.

1. Doba stará

V začátcích české medicíny byli lékaři polyhistory. Nezajímali se pouze o medicínu, ale věnovali se i jiným přírodním vědám - alchymii, astronomii, ale i matematice, teologii i právům. Beletrie, jak ji dnes chápeme, se v jejich dílech vyskytovala jen výjimečně, hlavně ve formě

oslavných básní, obvykle latinských. Lékaři té doby, jako ostatně všichni vzdělanci, psali latinsky, později i německy, práce v českém jazyce byly řídké.

Rovněž až do 16. či 17. století nebylo přesně určeno, kdo je a kdo není lékař. Lékařskou činnost vykonávali mistři svobodných umění (mezi ně patřila i medicína). Někteří se vyučili v cizině, hlavně v Paříži a Montpellieru nebo na severoitalských univerzitách v Padově či Boloni, teprve později v Praze, někteří byli profesory – učitelé na pražské univerzitě, kde přednášeli nejen lékařství, ale i jiné přírodní vědy.

Teprve v r. 1651 byl vydán v rakouských zemích císařský reskript, který vázal lékařské povolání, tedy vykonávání lékařské praxe na zkoušku a souhlas fakulty. Tehdy byla v Čechách sloučena Jezuitská kolej v Klementinu s Karlovou univerzitou v jednu Univerzitu Karloferdinandovu (v r. 1554) a tím byl zaveden v této otázce jakýsi řád.

Ve středověku a ani v renesanci nebyl žádný řád ve jménech. Většina lékařů používala jména, která se různě přepisovala, někdy to byly překlady do latiny nebo i jiné formy transkripce.

Nebyly to až na výjimky pravé pseudonymy, jak tento pojem chápeme dnes. Zde se jen velmi stručně zmíním o některých lékařích, kteří publikovali své práce pod různými jmény.

Snad nejstarším jmenovitě zachyceným lékařem byl **Bartoloměj z Chlumce** (asi 1320 – asi 1370) píšící pod jménem Claretus či Klaretus de Solentia, lékař a arcijáhen staroboleslavský, autor encyklopedických příruček a latinsko-českých slovníků jako Glosář, Bohemář či Vokabulář. Jeden z nejvdělanějších lidí své doby.

Jan Šindel (asi 1375–1456), lékař, hvězdář a matematik, rektor pražské univerzity, vyšehradský děkan, humanistický spisovatel, píšící pod jmény Jan Ondřejův či Ioannes de Praga. Jeho spisy se nezachovaly, odkazuje na ně Daniel Adam z Veleslavína či Lupáč z Hlaváčova.

Pavel Židek (1413–1471) doktor práv a medicíny, profesor v Praze, sídlící v Plzni a pak ve Vratislavi, psal česky i latinsky. Používal jména Paulus de Praga či Paulirinus.

Bílý od Čápů (žijící na rozhraní 15. a 16. století). Pražský lékař, jeden ze tří nakladatelů první tištěné Bible pražské pod jménem Albus a Ciconiis, což je překlad jména.

Jan Černý (1456–1530), slavný český lékař, věrný stoupenec Jednoty bratrské. Autor lékařských spisů a náboženských traktátů pod

jménem Niger (opět překlad jména do latiny) či Jan Černý Niger.

Jan Sentigar (na sklonku 15. stol. – 1554 Hradec Králové). Děkan filozofické fakulty v Praze, později lékař v Hradci Králové. Básník píšící latinské verše pod jménem Durnetus či Jan Šentigar Chotěřinský.

Tadeáš Hájek z Hájku (1525 Praha – 1600 Praha), matematik, astronom a lékař na dvoře Maxmiliána II. a Rudolfa II. Byl autor herbářů, matematických a fyziognomických prací, ale i latinských prací pod jménem Nemicus Pragensis.

Jan Koleso z Rakanova (? – 1595 Kutná Hora), lékař v Kutné Hoře, humanistický básník píšící pod jménem Colessus.

Adam Zálužanský ze Zálužan (kolem 1560 Mnichovo Hradiště – 1613 Praha), lékař, přírodopysce, filozof, profesor na pražské lékařské fakultě píšící pod jménem Mathiades Hradistenus či Adam Hradištský Matějův, autor herbářů a kalendářů.

Jiří Kroupa ze Sudetu (kolem 1520 – kolem 1570), lékař, profesor a i rektor Karlovy univerzity, ve svých spisech používal jména i Polenta ze Sudetu či Kutnohorský, snad po svém rodišti.

Michal Pečka (či Pěčka) **z Radostic** (1580 Chrudim – ?), doktor lékařství v Praze, spisovatel a básník píšící latinsky, autor protireformačních pamfletů zesměšňujících popravené české pány na Staroměstském náměstí pod jmény Ribaldus Peruanus či Reiboldus Guisco de Goa, což vlastně byly opravdové pseudonymy mající zakrýt jeho totožnost.

2. Doba českého národního obrození

V 19. století, asi do začátku osmdesátých let, probíhal v našich zemích proces, kterému se dnes říká národní obrození. Tohoto procesu formování novodobého českého národa se účastnila i řada lékařů. Jejich význam byl především ve vytváření novodobé české jazykové přírodovědy a medicíny, nelze však ani pominout jejich místo ve vývoji české literatury, i když umělecká úroveň byla zprvu ještě vedlejší.

A v této situaci se mezi publikujícími lékaři objevují i pseudonymy. Za situace, kdy vládnoucí místa v zemi i městech byla v rukou rakouských Němců či poněmčelých Čechů, byla buditelská „česká“ činnost u úřadů přinejmenším nevídaná. Literární pseudonym měl v této době autora větší skrytí a chránil jej tak před nevěří či šikanováním vládnoucích míst.

Mimo to pseudonymy mají v té době i zvláštní typický charakter. Jsou obvykle vzletné, vlastenecky česky či slovansky znějící, čtenář v nich může cítit romantické zanícení a vlastenecký cit.

Jiné důvody pro pseudonym byly v té době vzácné.

Pro snazší orientaci seřadím lékaře používající pseudonymy v této době (a i v následujících kapitolách) abecedně.

Karel Slavoj Amerling (1807 Klatovy – 1884 Praha), pražský lékař, zakladatel reformního ústavu Budeč ve čtyřicátých letech, který však z finančních důvodů zanikl. Autor mnoha přírodopisných a popularizujících prací, redaktor naučného časopisu *Promyslný posel*. Většinou psal pod jménem Karel Strnad (Amerling = český strnad), nebo Strnad Klatovský, Slavoj Klatovský či jen Klatovský.

Josef Jan Čejka (1812 Rokycany – 1862 Praha), účastník kroměřížského sněmu v r. 1848, profesor pražské lékařské fakulty. Práce z jazykozpytu a hudební vědy psal pod vlastním jménem, články do časopisů pod vlastenecky znějícím pseudonymem Vladislav, dramata Shakespeara překládal pod šifrou Dr. J. Č.

Josef Jiří Antonín Galaš 1755 (Hranice na Moravě – 1841 tamtéž), vojenský lékař, vrchní ranhojič, od r. 1891 na odpočinku ve svém rodišti. Psal povídky, národopisné práce, světské písně. Při literární tvorbě používal jméno Josef Heřman Agapit Galaš, někdy pseudonym Mauritius.

Jan Miroslav Haněl (1808 Křesetice u Kutné Hory – 1883 Třebíč), městský lékař v Třebíči, národní buditel, autor mnoha menších prací v moravských časopisech, překladatel z francouzštiny. Používal jméno Třebický po svém působišti.

Hanuš Jurenka (1831 Kolečovice – 1882 Břežnice), lékař a starosta města Břežnice, nadšený vlastenecký pracovník, přítel Boženy Němcové. Po jménem M. Tymián psal aforizmy, které byly dříve mylně připisovány J. Nerudovi. Je to celkem 52 aforizmů v Nerudových Sebraných spisech v oddílu Aforizmy mrzutého. Toto bylo později zjištěno v Jurenkově zápisníku Cvejnem. Pod jménem Hanuš, Karel a já (což byl společný pseudonym H. Jurenky, K. Kulicha a V. Bendla) psali články do *Lumíru*.

Cyril Kampelík (1805 Siřenov u Lomnice nad Popelkou – 1872 Kukleny u Hradce Králové), Lékař v Kuklenách a Libčanech na Hradecku. Autor četných buditelských a reformátorských spisů o českém jazyce, ústavě, zemědělství, spořitelnách aj. Jeho jméno je zachováno v názvu „kampeličky“. Některá díla psal pod vlastním jménem, jiná pod jmény S. F. či F. S. Libčanský po svém působišti.

Josef Pečírka (1818 Jindice – 1870 Praha), vlastenec, důstojník studentské legie v r. 184X, kdy promoval. Medicínu však neprovozoval, učil přírodopis na gymnáziu. Napsal obrovské množství popularizačních prací pod vlastním jménem, je to autor i známého Pečírkova kalendáře. Pod jménem Josef P. Veselský redigoval od r. 1863 zábavnou část *Vilímka* kalendáře.

František Salesiánský Pluskal (1811 Moravičany – 1901 Brumov na Moravě), magistr chirurgie v Lomnici, na Velehradě a v Brumově. Autor mnoha prací z moravské historie, často trochu nekritických se snahou odvozovat všechna místní jména ze slovanštiny. Psal pod jménem

Moravičanský či František Pluskal-Moravičanský.

Josef Procházka (1811 Jindřichův Hradec – 1856 tamtéž), praktický lékař ve svém rodišti. Psal novely a povídky pod jménem Devitský, některé pod vlastním jménem. Pod ním uveřejňoval studie o historii Jindřichova Hradce.

Jan Evangelista Purkyně (1787 Libochovice – 1869 Praha), slavný český lékař, fyziolog, polyhistor a politik, nejslavnější český lékař své doby. Vědecké publikace uveřejňoval pod svým jménem, drobnou prózu i verše publikoval v časopisech *Květy*, *Obrazy života* a *Humoristické listy* pod jmény Jan Libochovický, Jan z Prahy či Pallas Athéne. Pod vlastním jménem překládal Friedricha Schillera a Torquata Tassa, pod jménem Danois přeložil litevská lidová písně do němčiny.

Josef Jaromír Štětka (1808 Liteň u Karlova Týna – 1879 Kutná Hora). Primář kutnohorské nemocnice, starosta a duše místního českého života, zakladatel, režisér a autor mnoha her kutnohorského divadla. Psal i do mnoha českých časopisů, vše pod jménem Litněnský po svém rodišti.

Pseudonymy museli užívat i studenti, kteří tehdy nesměli publikovat, zvláště ne články, jež by byly politicky nevídané.

Emanuel Engel (1844 Praha – 1907 Karlovy Vary), lékař a politik, poslanec a vůdčí duch mladočeského klubu na Říšské radě ve Vídni, po r. 1901 se usadil jako praktický lékař v Karlových Varech. Jako student psal články pod krycími jmény Emanuel Karolinský či Řezáč, byl i předseda literárního družstva RUCH, které vydalo v r. 1853 svůj slavný almanach.

Vilém Dušan Lambl (1824 Letiny – 1895 Varšava), slavný český anatom, profesor v Charkově a ve Varšavě (rakouské úřady mu pro jeho vlastenecké postoje odmítly profesuru). Jako medik psal národopisné studie ze svých cest po Balkáně pod jmény D. V. Letinský či Vilém Dušan.

Alfred Slavík (1847 Krušovice – 1907 Praha), lékař, později geolog a mineralog, profesor na pražské technice. Jako student psal do studentských časopisů pod krycím pseudonymem Alfred Srna.

3. Období konce Rakousko-Uherské monarchie

V posledních dvaceti letech 19. a na začátku 20. století se situace výrazně změnila, národnostní boj byl po jazykové stránce vítězně vybojován, i když po politické ještě zdaleka nikoliv. Nebyla nutná již ta mravenčí politická práce. Lékaři se mohli věnovat své profesi a literatura jim byla většinou již jen koníčkem. V literární tvorbě nabylo na významu umělecké hledisko, vyšší umělecká úroveň byla nutná, aby mohli obstát v konkurenci jiných spisovatelů.

Změnily se i pseudonymy. Nebylo již třeba probouzet svým jménem vlastenecké citění, i když tento typ pseudonymu se ještě dost vyskytoval.

Též nebylo nutné bát se perzekuce úřadů, aspoň ve většině případů. Nejčastějším důvodem pro použití pseudonymy byla nyní snaha odlišit různým jménem činnost odbornou od literární, nebo utajit při literární tvorbě pravé jméno, aby touto „nedůstojnou“ činností neutrpěla odborná proslulost lékaře. Jen zřídka byl použit cize znějící pseudonym, aby dodal autor dílu větší zajímavost.

I zde uvedu lékaře používající pseudonym abecedně.

Eduard Albert (1841 Žamberk – 1900 tamtéž), slavný český chirurg, přednosta vídeňské chirurgické kliniky. Pod vlastním jménem psal odborné práce i kulturně-historické studie o Českých bratřích v Žamberku a Kunvaldě a o Jaroslavu Vrchlickém. Pod jménem E. Pohorský (asi podle jeho rodiště v podhůří Orlických hor) publikoval několik básní v České revue, po jeho smrti vydal 40 těchto básní jeho přítel Vrchlický pod titulem Na zemi i na nebi (1900).

Jaroslav Barth (1873 Praha – Radlice – 1938 Praha), pražský lékař, důsledný bojovník proti alkoholismu. Napsal mnoho zdravotně výchovných brožur a spisů pod jménem J. Boroda, což je zřejmě překlad jeho německy znějícího jména.

Jan Blabol (1863 Lipkova Voda – 1940 Nadějkov u Táboře), lékař v Nadějkově, organizátor ochotnického divadla Fikar. Psal fejetony, verše a drobnou prózu do Humoristických listů a Palečka pod jménem Lipkovodský podle svého rodiště.

Josef Cisler (1870 Trhanov – 1948 Praha), profesor ORL na pražské lékařské fakultě, povídkář a dramatik Chodská. Ve svých povídkách vykreslil rázovité chodské typy. Jako student uveřejnil první verše ve studentských časopisech pod jménem M. Kmenský, všechnu svou další tvorbu psal pod jménem vlastním.

Josef Drozda (1850 Klatovy – 1927 tamtéž), vídeňský internista českého původu, Chod, menšinový pracovník v Zemském dolnorakouském sněmu. Psal články a polemické brožury pod pseudonymy Černínský a Dr. J. Hůrecký.

Pavel Durdík (1843 Hořice – 1903 Praha), český lékař, který strávil deset let v Rusku a pak v Indonésii na Sumatře jako vojenský lékař. Účastnil se i válečného tažení proti domorodcům. Po návratu ještě cestoval po Evropě. Reportážní cestopisy a eseje podepisoval někdy vlastním jménem, jindy exotickými pseudonymy A. F. Balan, S. J. Larin či Larin. Z ruštiny překládal pod vlastním jménem.

Josef Funda (1834 Dolany u Kolína – 1900 Řevnice u Prahy), pražský lékař s rozsáhlou klientelou, divadelní mecenáš, autor divadelních her. Psal je pod jménem Josef Pulda.

Ivan Hálek (1872 Praha – 1935 Modřany u Prahy), syn Vítězslava Háška, lékař v Čadci a Žilině. Publikoval hojně, ale za války se kryl před maďarskými úřady pseudonym Ivan

či Žilinský. Před i po válce psal pod jménem vlastním.

Ladislav Haškovec (1866 Bechyně – 1944 Praha), první český profesor neuropatologie. Odborné práce i cestopisy psal pod vlastním jménem, jen vzácně se podepisoval Dr. Ladislav Čech.

Jaroslav Hruška (1847 Solnice – 1930 Kladno), lékař Bratrské hornické pokladny a dlouholetý starosta Kladna. Pod jménem H. Uden (kryptogram, obráceně čteno neduh) napsal v letech 1897–1924 řadu lyrických i epických sbírek veršů i jednu divadelní hru k slavnostnímu otevření kladenského divadla.

Benjamin Chmelář (1877 Křinec – ?), lékař v Českých Budějovicích, pak majitel sanatoria v Křinci. Jako medik psal pod šifrou LeGrace satirické básně a drobnou prózu do Švandy Dudáka, později pod vlastním jménem napsal popularizující díla o astronomii.

Petr Jehlička (1850 Skuteč – 1906 Tábor). Primář nemocnice v Táboře, přispíval do Švandy dudáka, Humoristických listů, Světozoru a Národních listů pod vlastním jménem, někdy použil pseudonym Dr. Vagus (zda to značí bloudivý nerv či váhání, není známo).

Zikmund Janke (1865 Dvůr Králové – 1918 Praha), lékař (ORL) v Praze, básník, dramatik, hudebník a spolkový funkcionář. Dramata i sbírky veršů psal pod jménem Dvorský – po svém rodišti.

Jan Evangelista Jirásek (1876 Hradec Králové – 1925 Pardubice), Lékař v Humpolci. Psal fejetony, eseje a kritiky do mnoha časopisů a popularizační brožury. Pod jménem Václav Vrána a spol. napsal pamflet o chrudimských poměrech za staročeské éry Za čínskou zdí. Satiru Athény východních Čech tu napsal pod šifrou Δ.

Duchoslav Panýrek (1867 Rokycany – 1940 Praha), docent první pomoci na české technice v Praze, jeden z neaktivnějších zdravotně-výchovných publicistů, překladatel z polštiny, ruštiny, francouzštiny, italštiny, autor drobné beletrie. Pod jménem Dr. Jaroslav Květ publikoval sbírky fejetonů a povídek i některé popularizační články, jinak užíval jmen Dr. Václav Černý, Dr. Alexandr Mráz (pro Světozor), Dr. Alexander Mrak, Dr. Jiří Lípa (pro Časopis čs. turistů), Bajraktar, průhledný kryptogram Kerýnap (Panýrek čteno obráceně), jen vzácně jméno vlastní.

Josef Podivínský (1872 Náměšť na Hané – 1934 Klimkovice), lékař v Klimkovicích, manžel J. Glazarové. Pod jménem J. P. Náměšťanský napsal Chronologický přehled všeobecných dějin v r. 1898.

Václav Plaček (1869 Pacov – 1925 Mladá Vožice), lékař v Mladé Vožici. Autor mnoha veseloher, operet, sbírek humoresek i románů. Některé práce uveřejnil pod svým jménem, romány Evin hřích (1894) a Sestry (1897) a četné povídky pod jménem V. P. Trnavský či V. Plaček Trnavský.

V časopisech užil i pseudonymy František Hák, František Vratislav Buk či Jindřiška Laubová. Pseudonym Turnovský, jak jej uvádí, M. Matoušek, je zřejmě omyl.

Móřic Remeš (1867 Příbor – 1959 Dvorce u Olomouce), MUDr. a RNDr., železniční lékař v Olomouci, paleontolog a historiograf moravské medicíny. Odborné práce z těchto oborů publikoval pod svým jménem. Mimo to psal i drobnou beletrii do časopisů Máj, Živa, Ostravský deník a Moravskoslezský deník pod jmény M. Příborský podle svého rodiště, či R. Mařík a M. Přeněk.

Čeněk Rýznar (1845 Horní Studénka – 1923 Roztoky u Prahy), lékař v Roztokách, archeolog. Publikoval četné archeologické práce z nálezů. V okolí svého působiště pod jménem Čeněk Rýznar, což je jen malá modifikace jeho pravého jména.

Josef Thomayer (1853 Trhanov u Domažlic – 1927 Praha), slavný český internista přelomu 19. a 20. století, zakladatel moderního českého vnitřního lékařství, profesor a přednosta II. pražské interní kliniky, zakladatel skvělé školy. Odborné práce psal pod vlastním jménem rozsáhlou prozaickou činnost však uváděl pod pseudonymem R. E. Jamot (čteno obráceně tomajer). Pod tímto jménem zaslal v r. 1872 Nerudovi do časopisu Lumír svůj první nesmělý příspěvek Život na našich rybnících, nebyl si jist jeho přijetím. Nerudovi se však líbil, otiskl jej a Thomayer u svého pseudonymu již zůstal. Pro některé drobné články do časopisů používal i pseudonymy jiné: Bohuslav Černý (Světozor), Bohuslav Filip Tvrdý či Bohuslav Tvrdý (Lumír), Majordomus (Paleček a Švanda dudák). Ve společné práci o J. Vrchlickém s jeho synovcem Vl. Fridou použil jméno Kamil Měřický.

František Tlustý (1860 Kostelec u Budyně – 1917), lékař v Milevsku, pracovník lékařského stavovského hnutí. Pod jménem Dr. T. Kostelecký napsal Dějiny, rozvoj a organizace lékařského stavu v zemích českých (1910) a ostře satirické pamflety Maso a Organizace.

Václav Walter (1859 Prešov – 1929 Praha), lékař v Mladé Boleslavi a v Praze. Autor velkého množství románů, novel a dramat. Jeden z mála autorů – lékařů, který po dosažení určitého literárního úspěchu pověsil medicínu na hřebík a věnoval se jen psaní. Jeho dílo bylo ve své době velmi módní pro svůj až naturalistický obsah. Většinu románů a novel psal pod trochu exoticky znějícím jménem Emil Tréval, některá díla, na kterých spolupracovala jeho žena Zdeňka podepisovali Emil Viola Tréval či Emil Tréval Viola. Mimo to pro časopisy užíval i množství jiných pseudonymů. Do Švandy dudáka psal pod jmény Ad. Pisánka, Aristoteles Trdlo, Ben Trovato, Holofernes Kotě, Pantaleon, prof. Zmatěj, Vrač či Lad. Vašek. Pro Květy a Zvon užíval jména Jiří Okoř či Václav Prešovský po svém rodišti.